

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. A.**, nar. X, e.č. X
státní příslušnost T. r.
pobytem v ČR: X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2024, č. j. OAM-619/ZA-ZA11-VL14-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

8/2024

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se tato mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v podané žádosti o mezinárodní ochranu hovořil v rámci vylicení azylového příběhu o své zadluženosti a o tom, že se Kurdům v Turecku nežije dobře. Popsal, že byl několikrát zadržen tureckou policií, avšak důvody mu nejsou známy. V nočních hodinách byl policií legitimován, poté odvezen na služebnu a následně propuštěn v ranních hodinách. Toto jednání mu nebylo vysvětleno. Vyjádřil se také k potížím při hledání práce. V době života v Istanbulu měl incident s osobou, která ho napadla poté, když ho uslyšela mluvit kurdsky.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýkal žalobci, že si v pohovoru protiřekl s jinak sdělenými údaji, kdy uváděl, že hovoří pouze turecky, a přitom neuvedl kurdštinu. Také žalobci vytkl, že nejprve vyloučil problémy se státní správou a následně uvedl, že byl několikrát kontrolován policií a odvezen na stanici.
4. Žalobce k výtkám žalovaného uvedl, že je to správní orgán, kdo vede pohovor, a v případě, že se během něj vyskytnou rozpory, je správní orgán povinen tyto rozpory odstranit a žadatele se na ně doptat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce trvá na svém azylovém příběhu, a tedy i na tom, že byl opakovaně podroben policejní kontrole a bez bližšího odůvodnění odvezen na služebnu. Žalovaný se s tímto zásahem do práva na soukromý a rodinný život žalobce nevypořádal a neposoudil, zda šlo o šikanózní postup zástupců veřejné moci. Pouze uvedl, že si žalobce ve svých tvrzeních odporoval. Zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným neřeší postup bezpečnostních složek vůči kurdskému etniku, a neodpovídají na to, zda vůči těmto osobám probíhají kontroly bezpečnostních složek šikanózním způsobem.
5. Podle žalobce jsou Kurdi v Turecku diskriminováni v rovném přístupu k právům. Na veřejnosti nemohou hovořit kurdsky a nemohou se ani v tomto jazyce vzdělávat. Přitom nejvíce Kurdů žije v Turecku a to kolem 15 milionů. Dle Úmluvy o ochraně lidských práv musí mít každý právo na soukromý a rodinný život, dále právo svobodně se vyjadřovat na veřejnosti ve svém mateřském jazyce, a také rovný přístup ke vzdělání a zaměstnání.
6. Jelikož žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když neodstranil rozpory ve výpovědi žalobce a nezajistil přílehlající zprávy vztahující se k případu žalobce, navrhl žalobce soudu, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný reagoval písemně na podanou žalobu tak, že s ní nesouhlasí a popírá oprávněnost uplatněných námitek, neboť neprokazují, že by porušil ustanovení správního řádu nebo

8/2024

zákonu o azylu. Žalovaný naopak postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, protože nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné nebo nezákonné. V této souvislosti odkázal na obsah správního spisu, žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a napadené rozhodnutí. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi tvrzenými žalobcem a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V žalobě žalobce jen zopakoval stěžejní důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, přitom tyto námitky již žalovaný podrobně zhodnotil, k čemuž si opatřil dostatečné podklady týkající se situace žalobce. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jsou dluhy žalobce a obecná situace Kurdů v Turecku.

8. V případě námitek uváděných pouze v rovině obecného nesouhlasu nelze tvrdit, že žalovaný provedl nedostatečné dokazování, a že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. V posuzované věci žalovaný provedl dokazování podrobně a úplně, přitom se zabýval všemi okolnostmi případu v souladu s požadavky zákona a v napadeném rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč nelze žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný učinil maximum, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit (během poskytnutí údajů k žádosti a při konaném pohovoru, včetně možnosti doložit doklady ke svým tvrzením).
9. Příslušnost k etnické menšině přináší téměř v každé zemi řadu výzev. Žalovaný připustil, že příslušníci kurdského etnika mohou někdy čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Tato diskriminace však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Také NSS se v posledních letech opakovaně zabýval obecnou situací Kurdů v Turecku, protože na tuto judikaturu žalovaný odkázal. Přestože nesnáze Kurdů v Turecku existují, nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 citovaného zákona.
10. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodů jím tvrzených, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje bytové řízení cizinců.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednáním přezkoumal v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že žalobce je turecké státní příslušnosti a hlásí se ke kurdské národnosti. Narodil se v tureckém městě Mardin, kde také měl poslední bydliště ve vlasti. Mluví turecky, vyznává islám. Není členem žádné politické strany ani hnutí a nemá žádné politické

přesvědčení. Je svobodný, bezdětný, zcela zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. K okolnostem svého příjezdu do ČR uvedl, že z vlasti vycestoval v květnu 2023, a to ilegálně, schovaný v nákladním voze, přicestoval dne 14.5.2023. K důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že Kurdům se v Turecku nežije dobře, což ho štvalo. Dále uvedl, že má dluhy, a proto se rozhodl přijet do ČR, protože mu to zde přijde dobré. Totožnost i státní příslušnost žalobce prokázal občanským průkazem Turecké republiky platným do 18.8.2029. Cestovním dokladem nedisponoval. Výše uváděné skutečnosti žalobce dále doplnil v rámci pohovoru k podané žádosti. V průběhu pohovoru uvedl, že má základní školu, vykonával práci číšníka i mnoho dalších zaměstnání. Ve vlasti žijí jeho rodiče a tři sourozenci. Stran situace Kurdů v Turecku uvedl, že nejsou vítáni. Když si hledal v Istanbulu práci a řekl zaměstnavateli, že je z Mardinu, nechtěl ho zaměstnat. Také jej na ulici napadli lidé. V Mardinu jej několikrát lustrovala a zadržela policie. Nedokončil školu, aby mohl pracovat. Hledat práci bylo složité, proto se zadlužil a nyní věřitelé chtějí své peníze zpět. Napadli i jeho bratra. Ptají se i rodičů a prý, když žalobce najdou, tak jej zabijí. Žalobce si udělal průzkum států EU a vybral si pro svůj další život ČR. Peníze si půjčoval od kamarádů, avšak dluhy se nakupily a žalobce je už není schopen splácet, činí asi 150 – 200 tisíc tureckých lir. V bance si půjčit nemohl, neboť nemá zaměstnání. Situaci řešil tak, že nechodil z domu, a nakonec z Turecka odjel. K napadení v Istanbulu uvedl, že šel po ulici a do telefonu řekl kurdské slovo, a když to slyšeli protijdoucí Turci, tak ho kopli a řekli, ať kurdská slova nepoužívá. Žalobce zcela vyloučil, že by měl ve vlasti potíže se státní správou, policií, soudy, armádou a podobně. Nebyl trestně stíhán ani uvězněn. K zadržení policií v Mardinu poznamenal, že šel v noci městem, zastavila jej projíždějící hlídka a zkontrolovala jeho doklady. Pak ho vzali na služebnu a nad ránem propustili. Nic víc se nestalo. Opakovalo se to třikrát nebo čtyřikrát. Připadal jim asi podezřelý, když se pozdě v noci toulal po městě. Hledání zaměstnání bylo obtížné, protože nechtěl noční práci. Nepovedlo se mu registrovat se na úřadu práce v Mardinu, neboť úředník to nechtěl učinit. Možná to bylo proto, že je Kurd. K vedlejší přepážce už nešel, neboť už neměl zájem. V závěru pohovoru se žalobce vzdal práva na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Pak využil svého práva na zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru, který bez námitek podepsal.

14. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14.5.2023. Poprvé o této žádosti rozhodl žalovaný již dne 23.8.2023 (právní moc dne 13.9.2023), č.j. OAM-619/ZA-ZA11-K11-2023, a to tak, že žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena, neboť v jeho případě nebyly naplněny podmínky zákona o azylu. Proti uvedenému správnímu rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 22.1.2024, č.j. 43 Az 7/2023-32, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud správnímu orgánu vytkl, že žalobce zkrátil na jeho procesních právech, když porušil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Vázán uvedeným rozsudkem přistoupil žalovaný k opětovnému posouzení žádosti žalobce a vydání tohoto nyní napadeného rozhodnutí.
15. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce svoji žalobu argumentačně směřoval pouze proti neudělení azylu podle § 12 písm. b), popř. neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Pouze k těmto ustanovením směřoval svoji žalobní argumentaci, resp. vyličený azylový

8/2024

příběh v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (při poskytnutí údajů k žádosti či při pohovoru). Neudělení ostatních forem mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Ostatně svou argumentaci v žádosti nesměřoval ani náznakem ke sloučení rodiny, k uvádění humanitárních důvodů (žalobce je zcela zdravý) a zcela vyloučil jakýkoliv politický motiv pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Jelikož žalobce svoji žalobu argumentačně směřoval pouze proti neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) nebo § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, když ostatní závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany v dalších jejích formách nerozporoval, krajský soud se nebude dále věnovat přezkumu těchto bezrozporných závěrů napadeného rozhodnutí, které pokládá za souladné se zákonem, a naopak přezkoumá v potřebném rozsahu (včetně uplatněných žalobních bodů) důvody neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) a § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

16. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
17. Žalobce v žalobě zopakoval podstatné body svého azylového příběhu. Žalovanému vytkl, že neposoudil postup zástupců veřejné moci, zda nejde vůči žalobci o šikanózní postup, a také to, že shromážděné zprávy o zemi původu se nevěnují přístupu příslušníků bezpečnostních složek ke kurdskému obyvatelstvu, resp. zda kontroly bezpečnostních složek neprobíhají vůči těmto osobám diskriminačním a šikanózním způsobem. Kurdi jsou v Turecku diskriminováni a nemají rovný přístup k právům (nemohou hovořit v kurdštině a v tomto jazyce se vzdělávat). Pokud žalovaný uváděl, že si žalobce během pohovoru protirečil, pak bylo právě na žalovaném, který pohovor vedl, aby rozpory odstranil tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
18. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
20. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
21. Vzhledem ke shora citovaným skutkovým zjištěním, které žalovaný učinil na základě žalobcem vyličeného azylového příběhu, musí soud přisvědčit správným skutkovým i právním závěrům žalovaného v posuzované věci, tedy že v případě žalobce nebyl shledán

8/2024

odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí skutečné bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Za těchto okolností nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 a § 14a zákona o azylu, protože mezinárodní ochrana nemohla být žalobci udělena.

22. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k existenci důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany vycházel především z výpovědi žalobce, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z 1) Informace OAMP: Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi (ze dne 4.8.2023), dále z 2) Informace IOM: Turecko – Přehled údajů o zemi za rok 2022 (červenec 2022), dále z 3) Informace OBSE: Turecko – Profil země (únor 2022), dále z 4) Informace MZV ČR ze dne 16.3.2022 a dále z 5) Informace MZV ČR: Turecko – turečtí občané kurdského původu (16.1.2024). Veškeré tyto informace tvoří součást spisového materiálu v posuzované věci žalobce.
23. Z provedeného správního řízení vyplynulo, že hlavním tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou jeho dluhy a obecná situace Kurdů v Turecku.
24. Soud ve shodě s žalovaným také nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, když o problémech tohoto druhu v zemi původu žalobce vůbec nehovořil. Problémy uváděné v souvislosti s odchodem z vlasti se týkaly problémů s kamarády – věřiteli, tj. soukromými osobami, a také obecných těžkostí Kurdů. Stěžejní jsou právě tvrzení žalobce podaná při pohovoru, a také při poskytnutí údajů k žádosti. Žalobce uváděl, že se ve vlasti zadlužil u kamarádů, kteří nyní chtějí své peníze zpět. Půjčoval si od nich na telefon, jídlo atd., až se dluhy nakupily a žalobce už nebyl schopen peníze kamarádům vrátit. Může se jednat o částku 150 000 až 200 000 tureckých lir, avšak žalobce to neví přesně. Kvůli práci žalobce nedochodil školu (má základní vzdělání) a i tak si musel půjčovat peníze. Kvůli nevráceným penězům kamarádi již napadli bratra žalobce, ptají se u jejich rodičů, kde se žalobce nachází a skrze ně mu vyhrožovali. Ve shodě s žalovaným soud uvádí, že jde o potíže se soukromými osobami, které je třeba řešit nejprve všemi dostupnými prostředky vnitrostátní ochrany, než případně nastoupí nástroje ochrany mezinárodní. Za pronásledování v souvislosti s ohrožením soukromými osobami by mohlo být považováno odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, a to šikanózním způsobem z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. K takové situaci ovšem v případě žalobce nedošlo. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti činnosti soukromých osob se musí dotčená osoba dovolat pomoci nejprve ze strany státních orgánů svého domovského státu (rozsudek NSS ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62). NSS již v rozsudku ze dne 10.6.2008, č.j. 8 Azs 23/2008-75, výslovně uvedl, že: „*Stěžovatelka především musí vyčerpat možnost ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky.*“ V nyní posuzované věci ovšem žalobce nesdělil, že by se vůbec dovolával pomoci či ochrany u státních orgánů své vlasti, a tedy dobrovolně rezignoval na využití prostředků k ochraně svých práv. K situaci uvedl, že ji řešil tím, že nevycházel z domu, a nakonec opustil zemi. Neprojevil tedy žádnou snahu věc konstruktivně řešit, zřejmě tyto problémy nepociťoval

nijak palčivě. A v tomto kontextu indikují ostatní výroky žalobce o tom, že přijel do ČR, protože to je zde dobré, když si tuto zemi vybral po svém průzkumu mezi státy EU, spíše ekonomické motivy žalobce (nikoliv pronásledování v zemi původu).

25. K obecným poukazům na těžkosti Kurdů v zemi původu soud uvádí, že se judikatura správních soudů opakovaně touto problematikou zabývala. V této souvislosti je vhodné zmínit rozsudek NSS ze dne 29.7.2004, sp.zn. 5 Azs 116/2004, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že: „*Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka (...) a není ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření, mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby, byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.*“
26. Okolnosti podobné posledně citovanému judikátu však v případě žalobce nebyly zjištěny. Žalobce pouze obecně zmínil, že Kurdům se v Turecku nežije dobře. Dále zmínil, že jeden úředník na úřadu práce jej odmítl zaregistrovat, avšak k dotazu žalovaného toto doplnil tak, že na jiného úředníka z vedlejší přepážky se již neobrátil, protože již o to neměl zájem. Toto tvrzení v žádném případě nesvědčí o jeho diskriminaci v práci pro kurdskou národnost, ale spíše o tom, že problém s prací nepociťoval jakkoliv palčivě a nehodlal ho aktivně řešit. Žalobce také uvedl, že byl v Istanbulu hledat práci a jakmile zaměstnavatel zjistil, že je z Mardinu, tj. z jihovýchodu Turecka, tak ho údajně nechtěl zaměstnat. K doplňujícímu dotazu žalovaného pak žalobce uvedl, že se v Istanbulu zdržel jen 2 až 3 dny (v roce 2022), a protože nechtěl vykonávat noční práce, tak byly pracovní nabídky dosti omezeny. Žalobce dříve vykonával nejrůznější práce, například byl číšník v restauraci. Uvedená zjištění ukazují spíše na žalobcovu nedostatečnou snahu řešit své ekonomické problémy, než že by se stal cílem diskriminace kvůli svému původu. To potvrdil i tvrzením, že v Turecku vykonával již řadu zaměstnání. Informace IOM v části 2. Trh práce uvádí některé instituty, které mohou lidé v Turecku využít při hledání práce. Nic z toho žalobce nevyužil.
27. Součástí žalobcova azylového příběhu bylo také tvrzení o tom, že byl napaden na ulici v Istanbulu kolemjdoucími Turky, kteří do něj kopli, protože do telefonu řekl nějaké kurdské slovíčko. Dále tvrdil, že šel v noci po městě v Mardinu, následně byl legitimován kolem projíždějící policejní hlídkou, poté vzat na služebnu a nad ránem propuštěn. To se mělo údajně opakovat třikrát nebo čtyřikrát. K tomu žalobce doplnil, že policii zřejmě připadal podezřelý, když se takto pozdě v noci toulal po městě. Tvrzení o údajném napadení soukromými osobami v Istanbulu i o zadržení policií v Mardinu soud pokládá ve shodě s žalovaným za značně nevěrohodné. To vyplývá z celkového obsahu (průběhu) pohovoru se žalobcem, jenž je zaznamenán v protokolu o pohovoru ze dne 17.5.2023, a také z žalobcem poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17.5.2023. Například z poskytnutých údajů k podané žádosti vyplynulo, že žalobce na dotaz, kterými jazyky je schopen se dorozumět, uvedl výhradně turečtinu, a vůbec nezmínil, že by uměl kurdsky. Přesto pak uvedl, že v průběhu svého krátkého několikadenního pobytu

8/2024

v Istanbulu byl na ulici nakopnut tureckým kolemjdoucím, když do telefonu řekl nějaké kurdské slovíčko. Dokonce k tomu doplnil, že pak byl upozorněn na to, aby nepoužíval kurdská slova. Z tohoto žalobcovy sdělení vyplývá, že pravděpodobně zná pár kurdských slov a těmito možná provokoval kolemjdoucí. Mohlo jít o hrubší výrazy, nicméně ze sdělení samotného žalobce vyplývá, že jednoznačně nehovořil kurdsky. Z uvedených zjištění tak nelze potvrdit, že by žalobce uměl kurdsky (v Mardinu žijí Kurdové a Arabové) anebo že by tento jazyk používal. Z tohoto pohledu nelze přisvědčit důvodnosti ani žalobní námitky týkající se toho, že žalobce nemohl ve své zemi na veřejnosti hovořit kurdsky a vzdělávat se v kurdštině. Žalobce zjevně užívá turecký jazyk, který upřednostňuje a o další vzdělávání ani nejeví zájem, když uvedl, že kvůli práci školu nedostudoval (má jen základní vzdělání). Údajnou nerovnost v přístupu u těchto práv žalobce nemůže počítovat. I další tvrzení žalobce o jeho zadržení policií v Mardinu soud nepokládá za věrohodné. Z průběhu pohovoru totiž vyplynulo, že byl žalobce dotázán na to, zda měl někdy nějaké problémy se státní správou v zemi původu, nebo s policií, soudy či armádou. Žalobce na tuto otázku jednoznačně odpověděl, že takové problémy nikdy neměl. Pokud se pak žalovaný blíže doptával na obecné tvrzení žalobce z úvodu pohovoru o tom, že ho měla několikrát zadržet policie na ulici v Mardinu, pak k tomu žalobce v další části pohovoru uvedl, že šel v noci po městě, policejní hlídka mu zkontrolovala doklady, vzala ho na služebnu a nad ránem jej propustila. Stalo se to údajně třikrát nebo čtyřikrát. Vysvětlení k tomu žalobce neuměl poskytnout. Sdělil, že víc v tom nebylo, zřejmě byl podezřelý, protože se pozdě v noci toulal po městě a policistům to připadlo divné. Podle soudu se jedná o zcela nevěrohodné tvrzení, které žalobce blíže neobjasnil, a které nemá ani logickou souvislost s případnou diskriminací Kurdů. Navíc údajný incident s policií žalobce zmínil až poté, co v předchozí odpovědi explicitně vyloučil jakékoliv problémy se státní správou v zemi původu, včetně policie. V těchto odpovědích tedy byl nekonzistentní, uváděl vzájemně si protiřící tvrzení. Pokud vůbec došlo k takovému zadržení policií a kontrole dokladů žalobce, pak se to mohlo odehrát právě z toho důvodu, že se žalobce potuloval v pozdních nočních hodinách po ulicích města a mohl být podezřelý z páchání trestné činnosti. V takovém případě nejde o diskriminaci. Závěrem soud uvádí k tvrzením žalobce, že je pokládá za nevěrohodná a ničím nepodložená.

28. V kontextu shora uvedeného soud připomíná obsah shromážděných zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace v Turecku. Jak správně připomněla Informace MZV ČR ze dne 16.1.2024, tak z Ústavy Turecké republiky vyplývá, že všichni občané jsou si rovni a je zakázána diskriminace z důvodu jazyka, rasy, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství či sekty nebo jakékoliv obdobné příslušnosti. Je možné, že na pracovním trhu, zejména v soukromém sektoru, může docházet k diskriminaci Kurdů, kteří pak mohou narazit u soudu na obtížné dokazování motivu diskriminujících osob. Ovšem osoby s kurdským původem jsou v turecké společnosti hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, umělci, sportovci, vrcholnými politiky i v řadách profesionálních složek turecké armády. Mnohdy zastávají i vysoké posty. Kurdskou identitu v turecké společnosti dnes obecně neindikuje jméno, vzhled, původ z určité oblasti Turecka ani jazykový projev. Lze potvrdit závěry žalovaného, že ačkoliv v Turecku může docházet k problémům osob pro jejich kurdský původ, neznamená to, že by obtížím měl být vystaven každý člověk kurdské národnosti, a že by každá podobná jeho svízele mohla být hodnocena jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Tyto závěry vyplývají i z judikatury jiných soudů, konkrétně

8/2024

z usnesení NSS ze dne 28.2.2023, č.j. 10 Azs 335/2022-34, kde se poukazuje i na judikaturu NSS, „*kteřá ve vztahu ke kurdské menšině v Turecku opakovaně uvedla, že Kurdové v Turecku sice čelí určitým nesnázím, ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Azylově významné jsou typicky až obavy např. z pronásledování politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. usnesení ze dne 14.12.2022, č.j. 2 Azs 48/2022-35, a judikaturu tam citovanou; k problémům politicky aktivních Kurdů viz např. rozsudek ze dne 27.10.2020, č.j. 10 Azs 235/2020-35, či ze dne 26.2.2020, č.j. 10 Azs 278/2019-57, body 36 až 38).*“

29. V posuzované věci je třeba vzít v úvahu azylový příběh žalobce komplexně, a to i s tím, že svou vlast opustil bez cestovního dokladu, v kamionu, nelegálně, a stejným způsobem vstoupil na území EU, ČR, pročež jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany lze vnímat jako prostředek pro vyhnutí se správnímu vyhoštění z území. Pokud by žalobce vnímal svou situaci v zemi původu jako palčivou, jistě by požádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kterou by po vstupu na území EU projížděl. K tomu však nedošlo. Mezinárodní ochrana je právním institutem zcela výjimečným, kdy jeho smyslem je poskytnout žadateli ochranu nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování odůvodněně obává v případě svého návratu do vlasti (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 5 Azs 36/2008-119). Naplnění těchto kritérií nebylo po právu shledáno, resp. v případě žalobce nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pročež mu azyl nebyl udělen.
30. Žalovaný se s ohledem na § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve správním řízení logicky zabýval otázkou, zda žalobci coby žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Tato právní úprava byla přejata z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (čl. 3), pročež při interpretaci pojmů „nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání“ žalovaný vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení ještě nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejichž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K takovým závěrům však v posuzované věci nebylo možné dospět. Doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat.
31. Základním vodítkem při posuzování věci byla opět především výpověď žalobce (v rámci pohovoru a při poskytnutí údajů k žádosti) v průběhu správního řízení, a také již shora citované zprávy shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Obsah výpovědi žalobce i shromážděných zpráv o zemi původu soud nebude z důvodu stručnosti na tomto místě znovu opakovat, pročež

8/2024

v podrobnostech odkazuje na již výše provedený výklad k neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. I v případě posuzované doplňkové ochrany však musí soud stručně zopakovat, že žalobce neměl ve své vlasti žádné relevantní problémy, když ve svých tvrzeních nenabídl žádné indicie, které by mohly soud, resp. žalovaného přivést k závěru, že by žalobce mohl být po svém návratu do vlasti mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu. Žalobce je tedy osobou, která ve vlasti neměla nikdy potíže se státními orgány, úřady, policií, soudy nebo armádou, což žalobce jednoznačně potvrdil při pohovoru. Ačkoliv žalobce hovořil o problémech s dluhy a věřiteli, soud v této souvislosti vzal v úvahu, že šlo o soukromé osoby, vůči nimž měl žalobce nejprve využít vnitrostátní ochrany, tedy měl požádat o ochranu policii, úřady a soudy v zemi původu, což ale podle svých slov žalobce neučinil. Tvrzení o údajném napadení Turky v Istanbulu kvůli kurdkému slovu a o údajných potížích s policisty v Mardinu, byly vyhodnoceny zcela po právu za nevěrohodné, kdy si žalobce v rámci své výpovědi při pohovoru protiřekl a jeho výroky tak postrádaly logickou návaznost a konzistenci (viz výklad výše). Jak již bylo shora podrobně rozvedeno, žalobce nejprve uváděl, že je schopen se domluvit pouze turecky (v poskytnutí údajů k žádosti), a není tak zřejmé, jak mohl v Istanbulu na ulici mluvit do telefonu kurdsky. Pokud žalobce hovořil o potížích s policisty (policejní hlídka ho údajně v noci legitimovala, vzala na služebnu a propustila nad ránem), činil tak navzdory tomu, že v předchozí otázce jakékoliv problémy s policií výslovně popřel. Jeho tvrzení o potížích s policisty či s tureckými kolemdoucími lze považovat za spíše naučená tvrzení, která nemají racionální základ a ani logickou souvislost s průběhem života žalobce ve vlasti a nyní tvrzenými problémy. Uváděné potíže také postrádají bližší a logické zdůvodnění. Soud má za to, že je žalobce uvádí proto, že se domnívá, že by mohly být účinné z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Veškerá nyní tvrzená příkoří žadatel v zemi původu žádným způsobem neřešil, pomoc nevyhledal, a současně ani nezmínil, že by mu v tom bylo nějak bráněno. I v této souvislosti svědčí jeho další výroky o dluzích, nemožnosti nalézt práci (ačkoliv k tomu nevynaložil žádné úsilí, přitom v minulosti pracoval) s dodatkem, že v ČR mu to přijde dobré, spíše o ekonomických motivech žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. K ekonomickým důvodům se již vyjadřoval NSS, a to ve svém usnesení ze dne 11.12.2015, sp.zn. 5 Azs 134/2014, v němž mimo jiné uvedl, že „ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu dostačujícím důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že ani obavy z toho, že v případě návratu do vlasti bude stěžovatel nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu. Ani odkaz na neuspokojivou sociální situaci v zemi původu není dle ustálené judikatury zdejšího soudu sám o sobě způsobilý odůvodnit udělení doplňkové ochrany (viz např. zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 7.8.2007, č.j. 5 Azs 15/2007-79, či usnesení NSS ze dne 29.5.2008, č.j. 2 Azs 26/2008-55).“ Ačkoliv Turecko dlouhodobě čelí problémům ekonomického rázu spojených s vysokou mírou inflace, nelze tyto potíže považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jim je vystaveno veškeré obyvatelstvo této země.

32. Žalobce se některé výše uvedené potíže snaží dávat do souvislosti s jeho kurdským původem. Nelze vyloučit, že Kurdové mohou v Turecku čelit určitým nesnázím, avšak v souladu s recentní judikaturou lze uzavřít, že tyto nedosahují intenzity vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 28.2.2023, č.j. 10 Azs 335/2022-34). Lze tedy přisvědčit závěrům žalovaného v tom, že žalobcem tvrzené obavy spolu s dalšími aspekty

8/2024

jeho azylového příběhu nedosahují mimořádného stupně úrovně ponížení a pokoření tak, aby bylo možné na ně aplikovat čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Ve věci tedy nebylo možné dospět k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

33. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, pokud neodstranil rozpory ve výpovědi žalobce, když žalobci vytýkal, že si v pohovoru protiřečí (uvedl, že hovoří pouze turecky, neuvedl ovšem kurdštinu, a dále vyloučil problémy s policií a následně uváděl, že byl několikrát kontrolován policií a odvezen na služebnu). Podle žalobce byl žalovaný povinen tyto rozpory odstranit a žalobce se na ně doptat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oprávněnosti takto formulované námitky soud nemohl přisvědčit.
34. Soud nejprve k tomu uvádí, že si žalobce skutečně v průběhu pohovoru ve svých tvrzeních protiřečil. Ačkoliv v údajích poskytnutých k žádosti žalobce uvedl jako svůj dorozumívací jazyk pouze jazyk turecký a vůbec neřekl, že by kurdsky uměl, přesto následně během pohovoru svůj kurdský původ zdůraznil, když sdělil, že vyslovení nějakého kurdského slova do telefonu mu mělo způsobit v Istanbulu problém a to, že na ulici ho kolemjdoucí Turek za to nakopl a řekl, aby nepoužíval kurdská slova. Obdobně to bylo s incidenty s policií, kdy žalobce nejprve vyloučil k přímému dotazu žalovaného jakékoliv problémy se státní správou v zemi původu, výslovně i s policií, a bezprostředně poté v rámci pohovoru obecně popsal incident s policií, která měla kontrolovat jeho doklady, odvézt ho na služebnu a nad ránem jej propustit. Pokud žalobce nejprve potvrdil, že žádné problémy s policií nikdy neměl, a vzápětí takové problémy popíše, pak si jednoznačně protiřečí ve svých tvrzeních a tato tvrzení lze hodnotit jako zcela nevěrohodná. Tímto způsobem, zcela objektivně, k tomu také přistoupil žalovaný. Právě pokládáním dalších otázek žalobci (doptáváním se) začaly vznikat rozpory v tvrzeních žalobce, kdy žalobce byl v odpovědích nekonzistentní a protiřečil si. Lze přisvědčit žalobci v tom, že správní orgán, který vede pohovor s žadatelem o mezinárodní ochranu, je povinen při provádění tohoto pohovoru zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vyskytnou-li se rozpory, je povinen je odstranit a doptat se na ně žadatele. Takový postup žalovaný podle názoru soudu v podstatě dodržel. Postupoval v souladu s § 23 zákona o azylu a o provedeném pohovoru se žalobcem sepsal řádně protokol. V protokolu je obsažen doslovný přepis otázek ministerstva a odpovědí žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu. Autentická výpověď žalobce je naprosto klíčová k posouzení jeho věci a věrohodnosti výpovědi. Žalobce měl následně také právo vyjádřit se k obsahu a přepisu proběhlého pohovoru. Z protokolu o něm ze dne 17.5.2023 vyplývá, že žalobce využil svého práva na zpětné přetlumočení celého pohovoru a jeho zápisu do protokolu, přitom neuplatnil žádné námitky proti zápisu otázek a odpovědí do protokolu o pohovoru. Soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem při provádění pohovoru se žalobcem, přitom zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z obsahu pohovoru je patrné, že se žalobce doptával na nesrovnalosti a snažil se eventuální rozpory odstranit. Nicméně ve své výpovědi k některým okolnostem (viz výše) si žalobce protiřečil. To nepramenilo z nedostatečné aktivity žalovaného, resp. z nedostatku dotazů na žalobce, nýbrž z účelových a nepravdivých tvrzení žalobce, které žalovaný po právu vyhodnotil jako nevěrohodné. Přitom je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, protože pouze žadatel utváří svým tvrzením rámec zjišťování

8/2024

skutkového stavu ve správním řízení. Pro splnění této povinnosti žalobcem učinil žalovaný maximum (v rámci poskytnutí údajů k žádosti mohl uvést žalobce důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu; při probíhajícím pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při svém rozhodování, včetně možnosti doložení dokladů na podporu svých tvrzení).

35. K další žalobní námitce týkající se toho, že žalovaný neposoudil, zda v případě tvrzených incidentů s policií nešlo o šikanózní postup, soud uvádí, že není pravdou, že by uvedená tvrzení žalobce žalovaný neposuzoval. Zcela jasně uvedl, že se jedná o nevěrohodné tvrzení, když nejprve jakékoliv problémy s policií žalobce vyloučil a posléze uvedl, že byl policií 3x až 4x kontrolován a zadržován na služebně. Tato tvrzení si odporují, a to také uvedl žalovaný ve svém hodnocení azylového příběhu žalobce. Žalobce nevysvětlil rozpory ve svých tvrzeních, nicméně k zadržení policií začal spekulovat o tom, že jim připadal asi podezřelý, protože se potuloval po městě pozdě v noci. Pokud se žalobce choval v noci podezřele a následně byl kontrolován policejní hlídkou, popř. odvezen na jejich služebnu a následně byl propuštěn, pak v takovém případě se vůbec nemusí jednat o šikanózní postup policistů, ale o nutnou bezpečnostní kontrolu. Žalobce také neuváděl, že by vůči jeho osobě postupovala policejní hlídka nějak závadně či hrubě nebo že by ho ponižovala. Žalobce dále namítal, že zprávy o zemi původu neřeší přístup bezpečnostních složek ke kurdskému etniku. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace zemi vyplývá, že se zabývala i případným mučením a jiným nelidských zacházením (viz čl. 3). V tomto článku bylo mimo jiné uvedeno, že ačkoliv Ústava a zákony zakazují mučení a jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení, objevily se zprávy, že někteří členové bezpečnostních složek tyto taktiky využívali. Vyšetřování a potrestání pachatelů mučení v podstatě neprobíhalo. Osoby s údajnou příslušností ke Straně kurdských pracujících (PKK), která je v Turecku i v zahraničí považována za teroristickou organizaci, nebo ke Gülenovu hnutí Hizmet byly častěji vystaveny špatnému zacházení, zneužívání nebo možnému mučení. Z uvedeného textu je na druhou stranu patrné, že speciální přístup bezpečnostních složek vůči běžnému kurdskému obyvatelstvu není nastaven, a že bezpečnostní složky neprovádí kontroly vůči těmto osobám diskriminačním způsobem. Takový diskriminační způsob chování bezpečnostních složek nebyl ani vůči žalobci zjištěn. Nelze vyloučit, že Kurdové mohou v Turecku čelit určitým nesnázím, ovšem v souladu s recentní judikaturou tyto obtíže nedosahují intenzity pronásledování nebo vážné újmy ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu.
36. Krajský soud má za to, že žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce ve správním řízení uváděl, a opatřil si objektivní poklady v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí.
37. Pro úplnost soud ještě uvádí, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 2.4.2024 možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně navrhnout jakékoliv skutečnosti či nové informace, které by měl vzít správní orgán při posouzení věci v úvahu. Protože k tomuto seznámení s podklady v předchozím správním řízení nedošlo, bylo předchozí rozhodnutí žalovaného soudem zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k doplnění tohoto úkonu. Žalobce se dne 2.4.2024 k tomuto úkonu dostavil a požadoval seznámit se s Informací OAMP a Informací ION, přičemž po seznámení se s nimi sdělil, že se k podkladům nechce vyjádřit. Dále nenavrhoval

doplnění podkladů a ani neuváděl žádné nové skutečnosti, které by měl správní orgán reflektovat.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy rovněž nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně